

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΛΕΣΤΩΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΔΑΟΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κάτι τι λευκό προχωρούσε στο μονοπάτι του δάσους και άμ-

εως μιά φωνή ακούστηκε να λέη :

— Δεν καταλαβαίνετε ; Είπε το φόρεμα της Αυτοκρατειρας !

Και όλα τα στόματα ξανάπαν :

— Είπε το φόρεμα της Αυτοκρατειρας ! Είπε το φόρεμα της Αυτοκρατειρας που ξαναγορίζε !.

Και πραγματικώς, το κλεμένο φόρεμα, ξαναγορίζε άπάνω στο σώμα της Ζωής !

Τό κορίτσι προχωρούσε τεμπημένο μες στο βασιλικό φόρεμα, παίρνοντας ύπρος μεγάλης κωρίας.

Και ή κατάπληξις ήσανα τόσο μεγάλη που κανέναν δέ γέλασε με την παράδοξη εμφάνισή του άγχοκορίτσιου με τό κατάλευκο έπισημό φόρεμα.

***

Όταν έφτασε μπροστά στο δήμαρχο, ή Ζωή στηλώθηκε και κοιτάζοντας με τά φλογαρά της μάτια τον κύριο Ζύλ τού είπε :

— Κύριε δήμαρχε, με στέλνουν τ' άδελφά μου Θέλουνα να μιλήσουν σταν Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Θέλουνα να τους δώση χάρη !

Η μικρή άπεισταμένη, είπε τά λόγια αυτά μονοκομματι, με φωνή σκληρή αλλά δυνατή, για να τ ακούσουν όλοι. Ύστερα φύσηξε ή μήτη της σ' ένα κομματί του φορέματός.

Μιά τέτοια αυθάδεια τού έσκανδάλισε ό- λους. Ό δήμαρχος, ό νομάρχης, οι παριστάμενοι είχαν άποροβλασθή.

Ύστερ από μιά παύση ή Ζωή ξανάοήσις :

— Άν τό κάρη αυτό ό Πρόεδρος της Δημοκρατίας, δέ θ' ακούση μιά να γίνεται κοβήνα για τ' άδελφά μου. Θα πάνε μακριά από δώ !

Στά λόγ' αυτά ακούσθη μιά φωνή άπειλη- κική. Ήταν ό κύριος Ντελαφός, ό όποιος ήρθε επί τέλους την έτοιμότητά του μισαλού του.

— Και τί θα κάνω τ' άδελφά σου, αν δεν τούς δοθή χάρη ; ρώτησε έξω φρενων, βλέποντας ότι οι φόβοι των κατοίκων του Σαιν - Μαρ- τεν έβγαίναν ασποτί.

Η Ζωή κοκκίνισε, έβηξε, έδωσε μιά κλω- τιά στο βασιλικό φόρεμα και είπε :

— Άν ό Πρόεδρος της Δημοκρατίας δεν τούς δώση χάρη, θα σκοτώσουν τό γιατρό Ό- νορα.

Ό νομάρχης κινήθηκε από τό κατάφλι των Βωτηρέν και έκαμε ένα βήμα προς ή Ζωή

Μά τό κορίτσι, χωρίς να σάλεψη, φώναξε :

— Μή μ' άγγίζετε ! Άν τολμησώ να ' άγγί- ξω κανείς και με τό δάχτυλο μόνο τ' άδελφά μου θα σκοτώσουνε τό γιατρό, και θα βάλουν φωτιά στο χωριό !

Φωνές και διαμαρτυρίες ακούστηκαν γύρω γύρω, μιά ό νομάρχης επέβησε σιωπή.

— Κανέναν δεν θα σ' άγγίξω, είπε με γλυκειά φωνή. Μά πού είνε ό γιατρός Όνορα ;

— Είπε με τ' άδελφά μου.

— Και τ' άδελφά σου πού είνε ;

— Με τό γιατρό Όνορα, άπάντησε ή Ζωή φρονόνας πάλι τή μήτη της σέ μιάν άλλη άκρη του αυτοκρατορικού φορέματος.

Αυτή τή φορά όμοσ έπροχώρησε ό δήμαρχος.

— Άκουσε Ζωή, τής είπε, σου ύπόλοομαι πως δέ θα σέ πειρά- ξη κανείς. Θα είσαι έλευθερή να γυρίσεις στο δάσος και να πής στους άδελφούς σου, ότι δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν έτσι όπως φέρνουνται. Ό Πρόεδρος της Δημοκρατίας δεν έλαβε ακόμα καμιά άπόφαση γι' αυτούς. Μά δέ θα γλυτώσουν τό κεφάλι τους, αν σκοτώσουν τό γιατρό Όνορα και κάψουν τό χωριό ! Έμεις, φυσικά, δέ μπορούμε να ύποσχεθούμε τίποτα. Άλλά, αν ως προχθές μπορούσα να δοθή χάρη σ' έναν άι' αυτούς, σήμερα δεν είνε τό ίδιο. Πές τους να ξαναγορίσουν στή φυλακή και να σκεφθούν.

Κατάλαβες ;

— Δεν κατάλαβα τίποτα, έδήλωσαν ή Ζωή μ' ένα ύπρος τόσο ά- σπείο, πού όλοι έγέλασαν, παρά τή σοβαρότητα τής στιγμής.

Κατακόκκινος από τήν προσβολή, ό δήμαρχος ξανάλε :

— Δεν καταλαβαίνεις ότι, αν ό Πρόεδρος της Δημοκρατίας άπφασίσει να δώση χάρη σ' έναν από τους άδελφούς σου...

— Γιατί σ' ένα ; δέκοψε ή Ζωή. Ή και τους τρεις...ή κανένα !

— Δεν κάνουν καλά να έ-

πιμένουν, άπάντησε ό κύριος Ντελαφός. Θα τούς πής, ότι είδες τό νομάρχη, τούς χωροφύλακες, τήν άστυνομία και όλο τό στρατό και ότι θα διατάξω να τούς σκοτώσουν, αν δεν παραδοθούν.

Η Ζωή έβηξε πάλι : ύστερα ρώτησε :

— Αυτή είνε ή άπάντησή σας ;

— Άπαντούμε πως είνε άνάγκη να παραδοθούν. Όσο για τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, θα δώση κατόπιν. Άν οι άδελφοί σου φανούνε λογικοί και δέν πειράξουν τό γιατρό Όνορα, μπορεί να μείνουν και εύχαριστημένοι. Έκατάλαβες τί θα πής να τούς πής ;

— Ναί ! μά αυτό δεν είνε μιά άπάντησι !...

— Άδιάφορο ! Πήγαινε σύ να τούς πής ; τά λόγ'ι μας : αυτά θα τούς κάνουν να σκεφθούν, είτε ό δήμαρχος. Πήγαινε λοιπόν, τρέχα ! Μά πές μου πρώτα : τί κάνει ό γιατρός Όνορα ;

— Είνε καλά.

— Τ' είν' αυτά τώρα πού λές ;

— Δέ λέω τίποτα !

— Με βεβαιώνεις ότι δεν τον κακομεταχειρίζονται ;

— Ά ! Είνε δεμένοι, για να ιη μορηθί να τό σκάση και για να μή τον τού βήλη σέ μπλεάδες ύστερα...

— Του δίνουνα να φάη ;

— Σήμερα τό πρωί του δώσανε τήν καρ- υβιά του, μά φαίνεται πως δεν είχε όρεξη, γιατί δεν έφαγε. Λοιπόν δεν έχετε να μου πείτε τίποσ' άλλο ; Καλά ; χαίρετε, κύριοι !.

Άφού είπε αυτά γύρισε και, κμαρωσθί σά βαλίτσια, χάθηκε ανάμεσα στα δέντρα του δάσους.

Στό μεταξύ οι στρατιώτες παρετάχθησαν σέ στούλους· έπειδή όμοσ τό δάσος ήταν άπε- ραντο, θα έπρεπε να βρισκόνται και δυό με- ραρχίες, για να μπορούσαν να τό κυλώσουν έτσι, πού να μή μορηθί κανείς να έσφυγη.

Τό πράγμα αυτό άργοκόρησε τήν ενέγεια : ό νομάρχης; έτηλεγράφησε στο Ύπουργείο των Έσωστικών, για να λάβη διαταγές. Και περιμένοντας τήν άπάντησή, πού ως τις τρεις δεν είχε όρθί άκόμα, άνέβαλαν κάθε σχετική έπιχείρησι.

***

Κατά τις τρεις ή Ζωή ξαναγύρισε πάντε με τό άσπρο φόρεμα.

Με τή μεγαλύτερη άδιαφορία έπροχώρησε ανάμεσα στους στρατιώτες και έφτασε στήν όδον Νέβ.

Σ' ένα δευτερόλεπτο όλο τό χωριό τήν έπεριγύρισε. Στις διάφορες έσωνήσεις πού τής έκαναν, έκείνη άποκρίθηκε, ότι ήθελε να μιλήσθ στο δήμαρχο.

Τής είπαν, ότι ό δήμαρχος, ό νομάρχης και οι άλλοι άποτελείσαν τό φαί τους στο «Χρυσό Ήλιο» κι' έκείνη, χωρίς να χόση και- ρό, πής στο ξενοδοχείο.

Μόλις μπήκε, ή ιωη παρουσιάστηκε στίς πολιτικές και στρατι- οτικές άρχές και φυσικά, ό νομάρχης άρχισε να τής μιλή :

— Παρήσισε, κόρη μου, τής είπε, σά να είχε να κμή με κανένα ντροπαλό κορίτσικι.

Η Ζωή έλ.ησισε μ' ένα πακετάκι στο χέρι.

— Τους είδες τους άδελφούς σου ; Άφού γύρισε τόσο γρήγορα θα ήη πως δεν βρισκόνται μακριά. Αυτό σου δείχνει πως αν θέ- λωμε νάν τους πιάσωμε, θα τους είχαμε τώρα στα χέρια μας.

Άλλά είνε προτιμότερο να παραδοθούν μόνοι τους. Έλάττω πως τό καταλάβαν !

— Νά ή άπάντησή τους, είπε ή Ζωή δίνοντας τό πακετάκι πού κρητούσε.

— Τί είν' έδώ μέσα ;

— Κοιτάξτε και θα δήτε !

Άφού έβρισε μιά ματιά σέ όλους τους παρισταμένους, ό νο- μάρχης άπφασίσει ν' ανοίξή τό δεματάκι. Άφού έβγαλε τό πρώτο περιτύλιγμα, πού ήταν από έμφανερίδα, φάνηκε ένα χαρτί ματωμένο και άφού άνοίχθηκε κι' αυτό, μέσα στή γενική φριχτή φάνηκε ένα άνθρωπινό δάχτυλο !

Κανέναν δέ μιλήσε. Η φριχτή έ- πινγε κάθε λόγο. Και μόνο, άφού πέρασε ή πρώτη συγκίνηση, ό νομάρ- χης γυρνάοντας στο κορίτσι κατάχλω- μος είπε :

— Τ' είν' αυτό πού έφερες, δυ- στυχισμένη ;

— Ένα από τά μικρά δάχτυλα του γιατρού Όνορα, άποκρίθηκε με

— Τού τό έκοιρε ό άδελφός μου ό Ήλιος !..

Απάθεια ή Ζωή.

— Οι αδελφοί σου τοίσιψαν ένα δάχτυλο.
 — Νά πάρ' ή όργή! Γιατί θυμώνεις έτσι; Δέν εινε δικό σας τό δάχτυλο, κύριε νοιάρχη!
 — Ελν' αλήθεια, ένα δάχτυλο τοῦ γιατροῦ 'Ονορά; ...
 — Δέν υπάρχει άμφιβολία! — εινε ο δήμαρχος. — 'Αναγνωρίζω τό δαχτυλίδι τοῦ γιατροῦ!

Τό δάχτυλο είχε κοπεί στη ρίζα του και οί Βωτρέν είχαν αφήσει πάνω τό δαχτυλίδι, γιά νά διεκδικήσουν τήν άναγνώριση.

— Μά εινε τρομερό! — φώναξε ο νοιάρχης.
 — Και γιατί νά μη κόψουν τό δάχτυλο ενός ανθρώπου που έκαμε ό,τι μπορούσε γιά τό κοπή τό δικό τους κεφάλι; άπάντησε ή Ζωή μέ μιá άκαταμάχητη λογική.
 — Σέρετε νά μάς πής γιατί έκαμαν αυτή τήν τερατώδη σκληρότητα;

— Γιά νά σάς δείξουν ότι εινε έτοιμοι γιά όλα. Δίνουν κοινό στον Πρόεδρο τής Δημοκρατίας ό,τι αήθο τό μεσημέρι. "Αν ως τότε δέν τους δοθῆ χαρηά, θά κόψουν και τό άλλο μικρό δάχτυλο τοῦ γατροῦ, γιά νά σάς κάνουν νά κερθῆτε καλύτερα. Και άν δε λάβουν πάλι τή χάρις ό,τι μεθαύριο τό μεσημέρι, θά σκοτώσουν τό γιατρό, θά σά: στελεουν νά κομμάτια του και θά πάρουν μόνοι τους τή λευτεριά τους, αφήνοντας σά πής τήν εϋθύνη τής πράξης τους. Δέν έχω τίποτ' άλλο νά πω. Μπορώ νά φύγω;

"Ενώ τό κορίτσι έκανε τήν έρώτηση αυτή, ήθεε ένα τηλεγράφημα γιά τό νοιάρχη.

"Ο κύριος Ντελαφός τό άνοιξε γρήγορα, τό διάβασε και τό πρόσωπό του σκοτεινιάσε.

Τό τηλεγράφημα έλεγε:

"Αδύνατον νά έλθωμεν εις διαπραγματεύσεις μέ τους Βωτρέν. Πρέπει γιά έπιτυχία ή δύναμιν τοῦ νόμου. "Ω; πρὸς τό ζήτημα τοῦ γατροῦ 'Ονορά ένεργήσατε μετά περιστάσεως".

— Ειναι φανερό, — εινε ο συνταγματάρχης, — ότι ή Κυβέρνησις άφίνει σέ σάς, κύριε Νοιάρχα, όλη τήν εϋθύνη τών επιχειρήσεων. "Όσο γιά μένα, θά κάμω ό,τι μου πῆτε, άλλά, γιά νά μη γεννηθοῦν παρεξηγήσεις, θέλω διακατῶς σπαρεῖ. "Αλλοίως νίπτο τάς χείρας.

— Μά τί νά κάμω; — φώναξε ο νοιάρχης. — Δέν βλέπετε ότι εινε έτοιμοι γιά όλα και ότι άρχισο ο άκροτηριασμός;

— Δέ μπορείτε νά τό άρνηθῆτε. "Εχετε τήν άπόδειξη στα χέρια σας! — εινε ή Ζωή μέ ασήδαια.

"Ο νοιάρχης, που είχε ξεχάσει τή μικρή, ντροπή που έδειξε μπροστά τής άμνηστίας και προσάπθισε νά σώσει τήν αξιοπρέπεια του ξεσπώντας σέ λόγια θυμωμένα.

— Τό βέβαιο εινε, φώναξε, πως μ' αυτό τόν τρόπο τ' αδελφία σου δε θά έπιτύχουν τή χάρι! Πριν βραδιάσει, θά τους έχωμεν σπάρξη οί στρατιώτες μας!

— Μπá! εινε ή Ζωή κουνώντας τό κεφάλι. "Αν λαβαίνατε τέτοια διαταγή, δε θά δέχνατε τή σπέρματρία που δαίτασε πρό όλίου. Μά λίγα λόγια: Τι πρέπει νά πω σ' αδελφία μου;

— Ν' αφήσουν τό γιατρό 'Ονορά!

— Αυτό δέν εινε άπάντηρη. Προτιμá νά τους κάνετε νά κόψουν άλλο δάχτυλο από τό γιατρό, άντι νάρθῆτε σέ μιá καλή συνενόηση! Πέστε μου ή ένα γαι ή ένα όχι και φεύγω!

"Ο δήμαρχος έπρότεινε κάτι:

— Θα μπορούσαμε νά τηλεγραφάρουμε στο ύπουργείο τήν ιστορία τοῦ δαχτυλού. Ίσως τό γεγονός αυτό νά φέρη κάποιον άποτέλεσμα.

"Ο νοιάρχης δέχτηκε.
 — Αμέσως! — εινε.

"Εζήτησε πένα και μελάνι, έγραψε και ειπε στη Ζωή:
 — Θα μείνεις στη διάθεση μου όσο νάρθη ή άπάντηση. Στο μεταξύ θά πás στο πλαγινό δωμάτιο. Πρέπει νά τελειώσωμε σου τό δυνατόν γρηγορότερα!

— Αυτό θά έπιθυμούμε όλοι. Τ' αδελφία μου θ' άρχισαν νά χάνουν τήν ότομότη τους!
 Και άφού ειπε αυτά, μπήκε στο διπλανό δωμάτιο.

"Ενα λεπτό άργότερα, από τό διπλανό δωμάτιο άκούστηκε μιá δυνατή φωνή που έλεγε:

— Δόσε μου πίσω αυτό τό φόρεμα! Δόσε μου πίσω αυτό τό φόρεμα! Θα μου δώσης, ειπα, τό φόρεμά μου, κλέφτρα, αδελφή τών φονιάδων;

"Η πόρτα άνοιξε και ή Ζωή έναναμπήκε ζητώντας προστασία έναντιόν τής κυρίας Γουσαιν που ήθελε νά τής βάλη τό φουστάνι δια τής βίας.

"Η Γουσαιν ειπε μάθει ότι ή Ζωή φορούσε τό φόρεμα τής Αυτοκρατορίας και τρέμοντας από τήν τροχή της έτρεξε στο «Χρυσό Ήλιο» και ώρμησε έναντιόν τοῦ κοριτσιού.
 "Η Ζωή τώρα υπερασπιζόταν τόν έαυτό της μέ άγανάκτηση.

(Ακολουθεί)

ΓΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΠΟΥΝΑΜΑΔΕΣ

ΤΟΥ Ε. ΠΕΡΡΙΕ

"Ο κ. Πίς εινε φιλάργυρος. Και κάθε φορά που κοινοτεῖ νά τελειώση ο χρόνος και καταλαβαίνει πως εινε υποχρεωμένος νά κλην ένα σωρό μπουναμάδες σέ πολλά και διάφορα πράματα, κατατρέφει σ' ένα εδωμένο τό μέσο, μέ τό όποιο γλιτώνει από κάθε υποχρέωση. "Απ' τις 20 κ' όλας Δεκεμβρίου, λίγες μέρες πριν άπ' τή Χριστούγεννα δέν τό κουνάει καθόλου άπ' τό δωμάτιο του και ούτε και σηκώνεται ν' άνοίξη έναν τοῦ χτυπάνε τήν πόρτα. "Απουσάει άπ' τό σπίτι! ...

Γιά νά εινε δε πύο έσασφαλισμένος, κολλάει άπ' όσα άπ' τήν πόρτα του ένα χαρτάκι, μέ τό όποιο ειδοποιεί τους έπισκέπτες του ότι λείπει και ότι εινε περιττό νά χτυπάνε άδικα. "Ο κ. Πίς (λέει αυτό τό χαρτάκι) άπουσάει είτε έπειθῆ πήγε σέ κάποιον γάμο! ... είτε γιά νά πάη κάπου νά θρησπεσή μιá φανταστική άρρώστια! ... είτε και έπειθῆ έχει πένθος... Θα άπιστορέμη δε τό άνοίξοτερον τήν 15 'Ιανουαρίου! ...

Και ο κ. Πίς, διπλοκλειδωμένος στο δωμάτιό του γελεί φαντασόμενος τι μούτρα θά κάνουν οί διάφοροι πρόθυμοι κύριοι που κοινοσοῦν κάτι τέτοιες μέρες όλο τό σπίτι γιά νά δώσουν εύχες και νά πάρουν τόν μπουναμά τους! ...

Μά ο κ. Πίς, ο προσηκνής κ. Πίς, ένα πράγμα μονάχα λησμόνισε νά λάβη υπ' όψει του: Πώς όπαρχουν άνθρωποι που τρέπουν στον στα σπία στα όποια λείπουν οί νοικοκυραίοι... Κάτι τέτοιο συνέβη και σ' αυτόν.

Τήν παραμονή τής πρωτοχρονιάς, ο κ. Πίς, τόν όποιον όλοι στο σπίτι ενόμιζαν άπόντα, σήκωσε κατά τά μεσάνυχτα όλη τή γειτονία στο πόδι άπ' τις φωνές. Δνώ κλέφτες είχαν έπισκεφθεῖ τό διαμέρισμά του και τοῦ ζητούσαν, μέ ύφος κάθε άλλο παρά ευγενικό, νά τους πῆ ποι έχει κρυμμένα τά λεπτά του. Και όταν τόν έλάτρωσαν άπ' τό πορτοφόλι του, τόν έδωσαν στο κρεβάτι του, έκαναν μά έπιθεώρηση στο δωμάτιο, πήραν ό,τι πολύτιμο άντικείμενο βρήκανε και από δω πάνε κι άλλο! ... Αυτή άκριβώς τή στιγμή ο κ. Πίς ειχε μπήξει τις φωνές!

"Ο θυρωρός, ο προμηθευτής τοῦ σπιτιού, ο ταχυδρομικός διανομείς που έτυχε νάγαι καλεσμένος άπ' τό θυρωρό στο τραπέζι, έτρεξαν άμέσως άπάντα, έβλεσαν τόν κ. Πίς και ενώ εκείνος ήτανε μισολοιθωμένος, άρχισαν νά τοῦ σφίγγουν τά χέρια και νά τοῦ λένα:

— Σάς κλωτώσαμε από βέβαιο θάνατο, κύριε Πίς... Και τό εϋτυχία εινε πως σάς βρήκαμε επί τέλους μιá φροά σπία σας, τέτοιες μέρες, γιά νά σάς εϋχηθούμε χρόνια πολλά κ' ευτυχισμένα! ...

— Χρόνια πολλά κ. Πίς!
 — Εϋτυχές τό νέον έτος!
 — Τόν μπουναμά σας κ. Πίς! ...
 — Πληρώστε κ. Πίς! ...

E. Περριέ

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— Τ' άσπρα μαλλιά εινε εῖ άφροί που σκεπάζουν τή θάλασσα μετά τήν τρικυμία.

"Η ζωή δέν κουργάει κανένα. "Ο έαυτός μας μάς κουργάει.

"Εκείνο που διακρινε τόν άνθρωπο από τά ζώα εινε ή άμφιβολία.

"Ο έρωσ και ή πολιτική εινε ο θάνατος τής φιλίας.

"Ο καλύτερος τρόπος γιά νά ημωθήσης έναν άχάριστο εινε νά τόν άφήσης νά καταλάβη ότι άν φερνόταν διαφορετικά θά μπορούσε νά τοῦ κάνης μεγαλύτερο καλό.

"Η άλήθινή μετριοφροσύνη δέν εινε νά τόν γατηγορῆς, άλλά νά μη μιλάς; καθόλου γιά τόν έαυτό σου.

"Υπάρχουν άνθρωποι που σέ μισούν θανάσιμα γιανι δέν έλάβατε ποτέ τήν άνάγκη τους.

Τό νά όμολογή κανείς ένα έλάττωμά του εινε τό ίδιο σά νά οίχνη κατά γῆς τό όπλο του τήν ώρα τής μονομαχίας.

K. Ντέ Φρεγκινέτ